

Creatieve conflictoplossing

Ik zag hem zitten bij een conferentie over conflictantering. Grijs krullen. Net iets teveel wax erin volgens mij, want het haar hing glanzend onderuit gezakt over zijn wenkbrauwen. Idem dito snor (grijs, zonder wax), een ronde bril met lichtgele glazen en een olijke lach op zijn gezicht. Oh ja, opvallend was ook zijn ruitjesbroek (geel met paars). Ik schatte hem een paar jaar ouder dan mezelf. Ik dacht werkelijk dat hij cabaretier was en tijdens het programma een mooi stukje zou opvoeren. Maar toen het pauze was geweest en de tweede helft precies op tijd werd afgefloten wist ik dat ik het bij het verkeerde eind had.

Toen ik na afloop een glaasje stond te drinken, helemaal in de stemming om te netwerken, kwam 'Ollie' (ik had hem inmiddels een bijnaam gegeven) plotseling bij me staan. In zijn ene hand een colaatje en in de andere een flinke lading nootjes. Met een flinke grijns knikte hij naar me. "Sorry, 'k heb de handen vol. Anton is de naam". "Hallo, aangenaam. Ik heet Bart", zei ik terug terwijl ik hem onderzoekend aankeek. "Heb je een leuke dag gehad?" vroeg hij, alsof hij mij al jaren kende. "Ja, het was wel interessant" antwoordde ik quasi-achtig. De openingsrite was begonnen.

"Wat doet u eigenlijk voor werk?" vroeg ik nieuwsgierig. Zou het toch een cabaretier zijn? "Ik ben voorganger", zei hij opgewekt. Tja, ik zat er dus niet veel naast (wees eerlijk: er zijn veel overeenkomsten!). Ik probeerde mijn verbazing te verbergen door direct een volgende vraag te stellen. "En... wat brengt u hier? Heeft dat met uw voorgangerschap te maken?". Het duurde even voordat ik antwoord kreeg want hij stond hevig een handvol noten weg te kauwen. "Sorry, ja, dat kun je wel zeggen. Ik heb een onenigheidje binnen ons leidersteam. En ik dacht, kom laat ik hier eens naar toe gaan. Misschien krijg ik nog wat tips die me kunnen helpen". "Is dat gelukt?" vroeg ik belangstellend. "Ja, ik denk het wel" zei hij, terwijl hij een paar van zijn verdwaalde waxlokken achter zijn oor krulde en zijn handen aan zijn broek afveegde (verkeerde volgorde, want nu had hij een paar stukjes noot in zijn haar). "Ik heb een paar interessante dingen gehoord".

Hmm. Erg concreet was hij niet. En hoewel het geen coachgesprek was (we hadden in ieder geval geen contract gesloten) besloot ik uit nieuwsgierigheid toch maar een poging te wagen om wat meer informatie te krijgen (ik weet het, het is niet erg professioneel, maar ik kon de verleiding niet weerstaan). "Waar bestaat dat euhhh 'onenigheidje' eigenlijk uit?". "Als ik dat mag vragen", haastte ik mij er achteraan te zeggen. Ik zag dat hij mij in twee seconden tijd taxeerde. "Nou, iets zakelijks. Wat mot over het honorarium en mijn urenverantwoording. Maar zij hebben een dubbele agenda" (tjonge, deze term uit de middagsessie had hij zich snel eigen gemaakt).

Mijn gefronste wenkbrauwen deden hem nader verklaren. "Ja, ze vinden mijn preken niet goed genoeg. Te laagdrempelig, zeggen ze. Maar dat is alleen maar een rookgordijn voor het echte probleem" (wauw, hij heeft deze conferentie goed opgelet!). "En ze willen met me praten over mijn manier van pastoraat bedrijven. Ik zou te positief ingesteld zijn. Maar ik laat me niet van de wijs brengen, ik blijf vasthouden waar het om gaat". "En dat is", vroeg ik. "Nou, de centen natuurlijk. Het is altijd weer die Mammon. Deze kwestie werpt een geestelijke blokkade op". Als we het daar over eens worden, dan trekt de rest ook wel weer bij". Hier sprak de dominee!

Ik stond even perplex. Ik vroeg me af waar hij aan dacht toen hij even hiervoor sprak over de 'tips' die hij had opgedaan en stelde hem de vraag. Zijn antwoord verbaasde mij. "Nou die oefening, waar die ene spreker het over had, sprak me wel aan. Je weet wel met die briefjes en de lege stoel. Ik denk dat we daarmee wel weer op één lijn komen". "Meen je dat echt?" vroeg ik hem. "Ik heb het idee dat het best wel een behoorlijk conflict is". Hij boog naar me toe, zette zijn bril op het puntje van zijn neus en keek me aan met een deskundige blik in zijn ogen. "Ja, maar dan is het juist erg belangrijk om niet met elkaar in de kramp te schieten. En dit geeft een stuk ontspanning. Het is een creatieve aanpak en dat helpt dat we even buiten onze normale denkkaders bezig zijn". De manier waarop hij het zei klonk wat geheimzinnig, alsof hij een meesterlijke ontdekking had gedaan.

Zucht... Je komt ze steeds weer tegen. Voorgangers (ook andere doelgroepen hoor!) die denken met grote stappen snel thuis te zijn. Het is belangrijk om een probleem te vereenvoudigen, maar dat is wat anders dan het versimpelen van een conflict. Testen en oefeningen zijn leuk en soms handig, maar ze lossen het probleem niet op. Vaak ligt de oplossing een niveau dieper dan waar het conflict zich afspeelt. En om daar te komen is er meer nodig dan een oefening.

We spraken hier nog wat over door en ik merkte dat hij zeer optimistisch bleef over zijn 'onenigheidje'. Af en toe maakte hij er een grap over. Ik moest ook wel lachen om Ollie. Hij had een aanstekelijke lach. "Even serieus", zei ik. "Stel nou, dat het niet goed gaat en dat je oefening niet het gewenste effect heeft. Wat ga je dan doen?" vroeg ik met mijn visitekaartje in de aanslag voor mijn potentiële klant. "Daar ga ik niet vanuit" zei hij. "Maar als we er niet uitkomen...". Het bleef even stil. "Ach, dan word ik toch gewoon caberatiër" en met een schaterlach schudde hij mijn hand en nam afscheid. Soms kan er ik wel jaloers op worden hoe mensen met hun conflicten omgaan!